

Ældste Donald L. Hallstrom
De Halvfjerds' Præsidium

Hvilken slags mænd?

Hvilke ændringer kræves der af os for at blive den slags mænd, vi bør være?

Når vi tænker på, hvordan dette møde løber af stabelen over hele verden, minder det os om, at intet andet møde noget sted kan måle sig med dette. Formålet med præstedømmets møde ved generalkonferencen er at undervise præstedømmebærere om, hvilken slags mænd vi bør være (se 3 Ne 27:27), og inspirere os til at nå det ideal.

I mine år som bærer af Det Aronske Præstedømme i Hawaii for et halvt århundrede siden og

siden hen som missionær i England mødtes vi i kirken og lyttede (meget opmærksomt) til, hvad der blev sagt på præstedømmemødet, som blev transmitteret via en telefonforbindelse. I nyere tid har satellitter muliggjort transmissioner til udvalgte kirkebygninger med enorme parabolmodtagere, så vi både kan høre og se møderne. Vi har meget at takke teknologien for! Få kunne have forestillet sig dagens verden, hvor alle, der har adgang til internettet med en

smartphone, tablet eller computer, kan høre talerne ved dette møde.

Men denne øgede mulighed for at høre Herrens tjeneres ord, som er det samme som Herrens egen røst (se L&P 1:38), har kun ringe værdi, hvis vi ikke er villige til at tage imod ordet (se L&P 11:21) og følge det. Så kort sagt opfyldes formålet med generalkonferencen og dette præstedømmemøde kun, hvis vi er villige til at handle – hvis vi er villige til at ændre os.

For flere årtier siden tjente jeg som biskop. Jeg mødtes over en længere periode med en mand i vores menighed, som var mange år ældre end mig. Denne bror havde et problematisk forhold til sin kone og var blevet fremmedgjort over for sine børn. Han kæmpede for at beholde et arbejde, han havde ingen nære venner, og han fandt det så svært at omgås med medlemmerne i menigheden, at han til sidst ikke var villig til at tjene i Kirken. Under en af vore intense samtaler om udfordringerne i hans liv lænede han sig frem mod mig og sagde som konklusion på vore utallige samtaler: »Biskop, jeg har et voldsomt temperament, og sådan er jeg bare!«

De ord rystede mig hele aftenen og har besøgt mig siden. Da denne mand besluttede – når vi i det hele taget konkluderer – »Sådan er jeg bare,« så opgiver vi vores evne til at ændre os. Vi kan lige så godt hejse det hvide flag, nedlægge våbnene, indrømme nederlaget og bare overgive os – enhver udsigt til sejr er tabt. Selvom nogle af os måske tænker, at det ikke gælder os, så handler vi måske alle sammen sådan, når det angår en eller to dårlige vaner. »Sådan er jeg bare.«

Nu kommer vi til dette præstedømmemøde, fordi den, vi er, ikke er lig med den, vi kan blive. Vi mødes her til aften i Jesu Kristi navn. Vi mødes i tillid til, at hans sonoffer har givet

blev han ordineret som ældste og kaldet til at tjene i Indien. Det var ikke let at gå – han gjorde sit bedste, brugte en stok i hver hånd, og han faldt ofte – men han drømte aldrig om at give op. Han satte sig for at gennemføre sin mission på ærefuld og hengiven vis, og det gjorde han.

Da vi mødte bror Nulu næsten 20 år efter hans mission, hilste han varmt på os, hvor vejen endte og førte os ned ad en ujævn jordvej til et to-rums-hus, som han delte med sin hustru og tre børn. Det var en ubehageligt varm dag. Han gik stadig med stort besvær, men der var ingen selvynk at spore. Ved personlig ihærdighed var han blevet skolelærer, og han underviste alle landsbyens børn. Da vi trådte ind i hans ydmyge hjem, trak han mig straks hen i et hjørne og hev en kasse frem, der indeholdt hans dyrebareste ejendele. Han ville vise mig et stykke papir. Der stod: »Med de bedste ønsker og håb om velsignelser til ældste Nulu, en uforfærdet og glad missionær; (dateret) 25. juni 1987; (underskrevet) Boyd K. Packer.« Ved den lejlighed, hvor ældste Packer besøgte Indien og talte til en gruppe missionærer, bekræftede han ældste Nulus potenti-ale. Det, bror Nulu rent faktisk fortalte mig den dag i 2006, var, at evangeliet havde ændret ham – for altid!

Ved det besøg hos familien Nulu blev vi ledsaget af missionspræsidenten. Han var der for at interviewe bror Nulu og hans hustru og børn – for at forældrene kunne modtage deres tempelbegavelse og blive beseglet til hinanden, og børnene blive beseglet til dem. Vi præsenterede også familien for en plan om at rejse til templet i Hong Kong for at modtage disse ordinancer. De græd, da deres længe ventede drøm så ud til at kunne realiseres.

Hvad forventes der af en, der bærer Guds præstedømme? Hvilke ændringer

enhver af os – uanset vore svagheder, skrøbeligheder, afhængigheder – mulighed for at ændre os. Vi mødes i håbet om, at vores fremtid, trods vores fortid, kan blive bedre.

Når vi deltager i dette møde med en »oprigtig hensigt« om forandring (Moro 10:4), har Ånden fuld adgang til vores hjerte og sind. Herren åbenbarede til profeten Joseph Smith: »Og det skal ske, at for så vidt som de ... udøver tro på mig« – husk, tro er et princip med kraft og handling – »vil jeg udøse min Ånd over dem på den dag, hvor de forsamler sig« (L&P 44:2). Det er i aften!

Hvis I tænker, at jeres udfordringer er uoverkommelige, så lad mig

fortælle jer om en mand, vi mødte i en lille by uden for Hyderabad i Indien i 2006. Den mand var et levende eksempel på viljen til at ændre sig. Appa Rao Nulu blev født ude på landet i Indien. Da han var tre år gammel, fik han polio og blev fysisk handicappet. Hans omgivelser fortalte ham, at hans muligheder var yderst begrænsede. Men han mødte som ung voksen vore missionærer. De underviste ham om et større potentiale – både i dette og det tilkommende liv. Han blev døbt og bekræftet som medlem af Kirken. Med en tydeligt forbedret selvopfattelse satte han sig et mål om at modtage Det Melkisedekske Præstedømme og tjene som fuldtidsmissionær. I 1986

kræves der af os for at blive den slags mænd, vi bør være? Jeg har tre forslag:

1. Vi må være værdige præstedømmebærere! Hvad enten vi er unge mænd med Det Aronske Præstedømme eller mænd med Det Melkisedekske Præstedømme, må vi være værdige præstedømmebærere, der udviser åndelig modenhed, fordi vi har indgået pagter. Som Paulus sagde: »Da jeg var barn, talte jeg som et barn, forstod jeg som et barn, tænkte jeg som et barn. Men da jeg blev voksen, aflagde jeg det barnlige« (1 Kor 13:11). Vi bør være anderledes, for vi bærer præstedømmet – ikke arrogant, stolt eller nedladende, men ydmyg, lærevillig og sagtomodig. Det bør betyde noget for os at modtage præstedømmet og de forskellige embeder i det. Det bør ikke være et lemfældigt »overgangsritual«, som automatisk træder i kraft i en vis alder, men en hellig handling, hvor man tænker nøje over sine pagter. Vi bør føle os så privilegerede og taknemlige, at det kommer til udtryk i vore handlinger. Dersom vi kun sjældent skænker præstedømmet en tanke, har vi brug for at ændre os.

2. Vi må tjene! Det centrale i at bære præstedømmet er at højne vores kaldelse (se L&P 84:33) ved at tjene andre. Undgåelse af vores vigtigste ansvar for at tjene vores hustru og børn, undsigelse eller negligering af kaldelser i Kirken eller ikke at tage sig af andre, medmindre det er bekvemt, er ikke sådan, vi bør handle. Frelseren sagde: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind« (Matt 22:37) og tilføjede senere: »Hvis du elsker mig, skal du tjene mig og holde alle mine befalinger« (L&P 42:29). Selviskhed er modsætningen til præstedømmeansvar, og kendetegner det vores væsen, må vi ændre på det.

3. Vi må være værdige! Jeg har måske ikke ældste Jeffrey R. Hollands evner, som da han for nogle år siden talte til et præstedømmemøde om at »stikke næsen frem og med lige tilpas ild til at svede jeres øjenbryn lidt« (se »Modigt må vi kæmpe«, *Liahona*, nov. 2011, s. 45), men kære brødre, vi må vågne op og erkende, at almindeligt accepterede skikke i verden kvæler vores kraft i præstedømmet. Hvis vi tror,

at vi kan flirte med pornografi eller brud på kyskhedsloven eller uærlighed i nogen anden afskygning, uden det har negative følger for os og vores familie, lader vi os narre. Moroni sagde: »Se til, at I gør alt i værdighed« (Morm 9:29). Herren har givet denne stærke formaning: »Og nu giver jeg jer en befaling om at tage vare på jer selv ved at give flittigt agt på det evige livs ord« (L&P 84:43). Er der nogle uafklarede synder, som afholder os fra at være værdige, må vi ændre det.

Det eneste fuldstændige svar på spørgsmålet, som Jesus Kristus stillede: »Hvad slags mænd burde I derfor være?«, er det, som han præcist og dybsindigt selv gav: »Ligesom jeg er« (3 Ne 27:27). I opfordringen om at »kom[me] til Kristus og bliv[e] fuldkommet i ham« (Moro 10:32) ligger der både en fordring og en forventning om en forandring. I sin nåde har han ikke ladt os i stikken: »Og hvis menneskene kommer til mig, vil jeg vise dem deres svaghed ... så vil jeg gøre det svage stærkt for dem« (Eter 12:27). Stol på Frelserens sonoffer, vi kan ændre os. Det er jeg helt sikker på. I Jesu Kristi navn. Amen. ■